

Skessa Kaukamaa
Gyamian kirjat II

Falqure
Kahlittu

Falqure

Kahlittu

Qyamian kirjat II

Falqure

Kahlittu

Skessa Kaukamaa

© 2020 Skessa Kaukamaa

www.skessakaukamaa.fi

Kannen kuvitus: Tero Kivelä

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-803-557-2

~***~

Kiitos, rakas Mikko!

☺

Kiitos, ystäväni Johanna!

~***~

Tämä kirja on omistettu kaikille Örkeille,

Qo unzylan aora falagelea!

Rajattomalla rakkaudella,

Skessa

Qyamia

Qupor
Orat ← → Opas
Polar

Meri

1.

Meri oli hiljaa. Kuten myös jumalat, jotka nekin olivat kääntäneet selkensä Qyamialle. Yksikään kansa ei voinut kuulla niiden olematonta ääntä, jumalmielten sanomattomia sanoja, ajatusten kuumattomia kuiskauksia. Jopa Epäkuolleet tunsivat olevansa yksin, eikä se enteillyt hyvää. Siinä ei ollut mitään armeliasta, että he saivat olla rauhassa – vailla luojaansa, vailla heitä pilkkaavia jumalia – sillä se tiesi vain yhtä asiaa. Viimeinen sota Meren ja jumalten välillä oli alkamassa. Ja väistämättä siitä seurasi kysymys, miksi Epäkuolleille ei vielä ollut määrätty heidän paikkaansa taistelukentällä?

Epäkuolleilla ei ollut omaa jumalaa. Heillä oli Meri, ja niin paljon kuin Meri vihasikin jumalia, yhtä paljon vihasivat jumalat Meren kansaa. Tätä niitä vastaan luotua armeijaa, jota väheksyäkseen jumalat olivat käyttäneet kansasta nimitystä *Falqure* – nykykielelle käännettynä Kahlittu. Sillä sitähän Epäkuolleet olivat. Meren omaan tahtoonsa kahlitsemia, alkujaan jumalten luomia olentoja, joiden sielut Meri oli

tuhonnut. Eivätkä jumalat uskoneet kahlitun kansan voimaan, jonka nimeen Meri puolestaan oli vannonut ikuisen kostonsa.

Meren kansalleen antama musta veri oli tehnyt Epäkuolleista yhden. Yhden suuren voiman, jonka suonissa virtasi yhteinen veri. Meri käytti kansastaan nimitystä *Myrogdora Ofaiqera*, joka viittasi yliluonnolliseen voittamattomaan voimaan. Se oli toden totta onnistunut luomaan tuon pysäyttämättömän armeijan, jolle kukaan Qyamiassa ei mahtaisi mitään. Niin lähellä Meri oli ollut onnistumistaan – kunnes yllättäen se oli ikään kuin luovuttanut, eikä edes sen oma kansa tiennyt miksi.

Petollisesta hiljaisuudesta huolimatta Qyamian elämä jatkui Meren sylissä aivan kuten se oli jatkunut tähänkin asti. Aamuisin auringot nousivat Meren takaa, jonne ne iltaisin niin ikään laskivat – kuten niiden olisi nytkin aika tehdä, kun Qyamia valmistautui lähestyvään yöhön. Auringoista toinen hehkui aivan Meren tuntumassa, mutta sen sisar hallitsi yhä ylempää taivasta. Ja tuo vaiennut loputon Meri näytti tänäkin iltana kuin oranssinpunaiselta laajana vellovalta laavalta, kun sen yllä viivyttelivät auringot ryhtyivät taistelemaan tilastaan nousevien kuiden kanssa.

Meren polttavat aallot lipoivat laakeita rantoja, jotka muodostivat sen äärelle laajat tasaiset maat silkkaa tomuisen hienoa hiekkaa – joka oli sen itsensä muinoin hiomaa. Nämä rannat olivat niin hiljaiset ja autiot, että tämän paikan olisi voinut kuvitella olevan pyhä. Pyhää koskematonta maata, jonka Meri olisi halunnut niellä syvyyksiinsä jo tuhansia vuodenkiertoja sitten.

Mutta nämä autiot maat eivät kuitenkaan jatkuneet loputtomiin. Niiden takana näkyi jotain muuta, jotain tyystin erilaista, jotain vieläkin suurempaa – jotain vieläkin pyhempää – jolle edes Meri ei ollut mahtanut yhtikäs mitään. Ne olivat valtavat vuoristojonot, jotka väistämättä hallitsivat lopulta koko tätä maisemaa.

Vuorten terävät huiput hipoivat punertuvaa taivasta kuin valtavat teroitettut keihäiden kärjet, jotka olivat valmiina lävistämään taivaankappaleista minkä tahansa. Mutta ulkonäöstään huolimatta nuo vuoret eivät olleet petolliset, vaan niiden tehtävänä oli suojella. Ne olivat Qyamian suojakilpi Merta vastaan, ja toisin kuin hiekkaisilla autioilla rannoilla, vuorilla oli elämää. Nämä olivat Suuret Vuoret.

Jossain noiden huippujen välissä jyrkästä vuorensinäimestä työntyvällä kielekkeellä seisoi yksinäinen hahmo, joka hievahtamatta tarkkaili taivaan tapahtumia. Hän näki enemmän kuin laskevat auringot ja nousevat kuut. Ja vaikka hän ei tuntenut noiden aurinkojen katoavaa lämpöä eikä kuiden kylmää huokua, tunsu hän silti jotain enemmän, jotain suurempaa. Hän tunsu aurinkojen huolen ja kuiden hallitsemattomuuden. Sen, kuinka taivaankappaleet olivat muuttuneet horjuviksi, epävakaaiksi, levottomiksi. Mutta muutos ei ollut silminnähävä, joten sitä tuskin monikaan erotti... Sillä sen saattoi vain tuntea.

Tämä taivasta keskittyneesti tutkiva hahmo ei ollut Örkki, joita kylläkin asui näillä vuorilla runsaasti. Eikä hän ollut Haltia, jotka asuttivat alhaalla vuorten rinteiden tuntumassa avautuvia vehreitä laaksoja. Hän ei myöskään ollut Ihminen, joita asui kauempana sisemmissä

maissa omissa kylissään ja kaupungeissaan. Eikä hän sen paremmin ollut edes *Falqure* – sillä hän ei ollut alkujaan jumalten luoma. Hän oli ei mikään, ei kukaan. Hän oli olematon olento, muinaisella kielellä *Quendra* – joten siksi häntä kutsuttakoon.

Mikäli joku ehti nähdä tämän hahmon piirtyvän taivasta vasten Suurten Vuorten rinteillä, niin nyt tämä oli kuitenkin poissa. Kallioinen kieleke oli täysin autio, kun siihen laskeutui enää vain tumma varjo jälkimmäisenkin auringon painuessa viimein Meren taakse. Päivänvalo oli kadonnut jättäen jälkeensä punaisena hehkuvan taivaan, jota vasten ensimmäiset kuut jo heijastuivat.

Cylna puikkelehti laakson metsässä kuin viekas kettu. Hänen aiemmin palmikolla olleet tammenruskeat hiuksensa olivat auenneet ja hulmusivat nyt valtoimenaan saaden kauniin hopeanharmaan vivahteen. Mutta se ei ollut iän tuomaa harmautta vaan hopeapajujen usvaa, joka kietoutui hänen nuoruuttaan hennon versonsa ympärille.

Koko kauniin päivän Cylna oli kulkenut aurinkojen kultaisessa valossa, ajankulkua laskematta. Nauttinut metsän vehreydestä, sen värien kirkkaudesta, raikkaasta kosteudesta, lauluista, tuoksuista – aivan kaikesta! Polku hänen jalkojensa alla oli ollut lämmin ja pehmeä, samalleen peittämä, turvallinen. Ihanan houkuttelevana se oli johdattanut hänet vuorten tuntumaan, kauas Rotkon toiselle puolen. Ja antauduttuaan tuon polun vietäväksi hän oli tehnyt pahimman mahdollisen virheen. Joten nyt hän ei voinut muuta kuin yrittää paeta – kohtalooan.

Vielä häntä ei ollut huomattu, mutta olisi vain ajan kysymys, kun Örkit olisivat hänen perässään. Niin, Örkit. Nämä Qyamian katkerointuneet ja vihan valtaamat olennot. Yksikään tervemielinen Ihminen tai Haltia ei halunnut joutua lähellekään Örkkejä, sillä näiden muihin kansoihin kohdistunut kostonhimo ei ollut tuhansien vuodenvierokkaan saatossa tyrehtynyt pisaraakaan. Päinvastoin se oli yltynyt raivokkaana kuohuvaksi koskeksi. Ihmisillä ja Haltioilla ei olisi varaa kohdata näitä voimakkaita, verenhimoisia petoja, joita vastaan he yllätettyinä olivat yhtä voimattomia kuin jäniksenpoikaset.

Päivisin Qyamiassa oli yleensä rauhallista, mutta Suurten Vuorten tuntumassa tilanne muuttui heti illankajosta alkaen, kun Örkit laskeutuivat alas vuorilta. Vaikka sydämessään Örkit vihasivat pimeyttä, olivat he oppineet hyödyntämään sitä. Heidän pikimustat silmänsä näkivät täydellisesti päivänvalossa – mutta ne näkivät erittäin hyvin myös pimeässä. Ja heidän tummanvihreä ihonsa sulautui metsän synkkiin varjoihin niin, että nämä valtavan kokoiset saalistajat saattoivat lymytä lähes missä tahansa ja vailla mitään varoitusta hyökätä pimeydessä sokeina kulkevien Ihmisten tai Haltioiden kimppuun.

Cylna tiesi tämän kaiken, mutta silti hän oli sortunut lankeamaan metsän lumoukseen. Polku oli kiemurrellut rehevien alarinteiden heinikossa ja kaartanut viimein takaisin Quporiin päin, joten mielestään Cylnan ei ollut tarvinnut olla huolissaan. Ja hän olikin ollut turvassa niin pitkään, kunnes varjot saivat hänet kiinni. Kesken kaiken ilta yllätti hänet kadottaen ympäriltä kaiken aurinkojen lämmön ja vielä hetki

sitten kirkkaana loistaneen valon. Polku vaihtui kiviseksi menettäen pehmeytensä ja muuttui tavattoman kovaksi hänen juoksuaskeleidensa alla, mutta hän ei voinut kääntyä enää takaisin, sillä koko metsä kuhisi si pian Örkeistä, joiden äänet jo kantautuivat ylempää vuorilta.

Vaikka nämä pedot olivat suuria ja siksi kömpelöitä, olivat nämä kuitenkin petollisen nopeita. Cylna ei olisi mitenkään ehtinyt paeta Örkkien tieltä takaisin alempiin laaksoihin kiertääkseen Rotkon, jonka takana hänen kotinsa oli. Örkkien lähestyvät äänet saivat Cylnan kiirehtimään juoksuaan entisestään, mutta vieläkään hän ei sortunut pakenemaan suunniltaan pelon valtaamana, sillä hänellä oli varasuunnitelma. Määränpää, jota kohti hän nyt kiirehti. Mielestään hänellä oli ollut varaa pieneen huolimattomuuteen, varaa jäädä ihastelemaan metsää ehkä jopa liian pitkäksi aikaa, sillä hänellä oli yhä pakotie pois Örkkien jaloista – Rotkon ylittävä silta.

Cylnan tarvitsisi ainoastaan olla ketterä ja nopea, jolloin hän saavuttaisi sillan ennen kuin Örkit saisivat hänet kiinni. Eivätkä nuo vuorten suuret pedot pystyisi seuraamaan häntä Rotkon yli, sillä silta ei kestäisi sellaista painoa. Näihin liiankin suuriin olentoihin verrattuna Cylna oli höyhenenkevyt – hänen askeleidensa alla silta tuskin edes heilahtaisi, kun hän kiirehtisi sen toiselle puolelle. Ja sen jälkeen hän olisi jälleen turvassa, Örkkien ulottumattomissa.

Valtava Rotko oli syntynyt jo aikojen alussa, kun Meri oli yrittänyt hävittää Qyamian pois sylistään. Ja kun jumalat nostattivat Suuret Vuoret

muuriksi Qyamian ympärille, oli Rotko jäänyt sisäisiin maihin muis-toksi Meren petollisesta voimasta. Niinpä Quporia asuttavat Salohalti-at olivat rakentaneet sillan ylittämään tuon pohjattoman ja jyrkän maanrepeämän, joka halkoi heidän maitaan. Tämä silta oli oikotie – mutta tarvittaessa se oli myös pakoreitti.

Rotko rajasi taakseen todennäköisesti koko Qyamian rauhallisim-mat alueet, joihin kuuluivat Haltiakylä Civyre, Pajujen Metsä ja sen kauniit lehdot sekä Valojenjärven vehreä valtakunta. Tuo kaikkein syr-jäisin maa Quporissa oli tarkoin vartioitua aluetta, eivätkä Örkit olleet liikkuneet siellä enää satoihin vuodenkiertoihin. Örkit eivät nimittäin olleet tyhmiä. He kyllä tasan tarkkaan tiesivät, mikä heitä olisi Rotkon takaisilla mailla vastassa. Ja sinne olisi edes turhaa pyrkiä, sillä Haltioita oli huomattavasti helpompi metsästää muualta.

Maat näet suorastaan kuhisivat Haltioista Rotkon molemmin puo-lin, kun kuolevaisten Salohaltioiden lisäksi Quporissa majaili nykyisin myös Ayrnan kuolemattomien Suurhaltioiden sukua olevaa kansaa. He olivat Salohaltioiden tavoin Sydänhaltioita, hevosen sydäimestä synty-neitä, eivätkä he näin ollen olleet kuolemattomia, kuten aidot aynalai-set Syvähaltiat, mutta kuitenkin aivan liian pitkäikäisiä. Oli selvää, että Haltioilta alkoi auttamattomasti loppua elintila heidän omilta mailtaan.

Gruzmuq valikoitui tällä kertaa metsästävien Örkkien johtajaksi. Hä-nen määräyksestään metsästäjien lauma lähti liikkeelle heti ensimmäi-sen varjon laskeuduttua Suurille Vuorille. Heidän olisi älytöntä jäädä

odottamaan myöhempää iltaa, sillä laaksoihin oli matkaa turhankin pitkälti. Kun illan laskeutuvien varjojen viileys hyväili Örkkien ihoa, he olivat täysin valmiita matkaan. Valo olisi joka tapauksessa katoavaista.

Laumaansa nopeampaan juoksuun hoputtaen Gruzmuq kiirehti suin päin kohti laaksoja. Heillä oli huutava nälkä. Eikä se ollut ainoastaan tunne, joka kurni vatsassa, vaan se oli hillitön koko sielua puristava kostonnälkä. Synkkä viha, joka kuitenkin tuskin koskaan tulisi ty-rehtymään, sillä kostoksi vuodatettu veri ruokki ja kasvatti sitä vain entisestään.

Örkit olivat jumalten aikoinaan syrjään ajama kansa, joka tuhansien vuodenkiertojen ajan oli hakenut oikeutta koston kautta. Koston ja vihan, sillä mihinkään muuhun he eivät sen jälkeen enää pystyneet, kun jumalat olivat häätäneet tämän vielä muinoin lauhkean kansan ylös näille jäätävän kylmille, kolkon mustille, kallioisille vuorille.

Vaikka Örkit olivatkin aikojen kuluessa oppineet rakastamaan ja kunnioittamaan Suuria Vuoria, eivät he silti olleet löytäneet elämäänsä enää sitä kadonnutta syvää rauhaa, joka heidän kaukaisille esi-isilleen oli kuulunut. Karu elämä vuorilla sai heidän verenperintönsä haavautumaan ja kirvelemään heidän sieluissaan koko ajan vain polttavammin. Mielen syvin tietoisuus menetetystä elämästä rehevissä metsissä, järvien rannoilla, tasankojen reunamilla, kuumien lähteiden lämmössä, valkosalavien katveessa... Elämä, joka ei kuulunut heille, koska heidän jälkeensä tulleet kansat olivat asettuneet Qyamian päälle – ja vaatineet maailmasta oman, kohtuuttoman suuren osansa.

On vierähtänyt yli tuhat vuodenkiertoa siitä, mihin viimeksi jäimme - joten nyt on aika jatkaa tarinaa.

Vaiennut Meri on saattanut kansansa umpikujaan. Ja mikä pahinta, Oyamiaa vastaan on nousemassa uusi uhka - itse jumalat. Ne ovat kääntyneet luomaansa vastaan ja haikailevat Merta puolelleen. Toten onko Oyamian tuho sinetöity lopullisesti, kun Suuret Vuoret ovat menettäneet merkityksensä yhtä lailla kuin Epäkuolleetkin... Mutta maailmasta löytyy kuitenkin eräs, joka on päättänyt viedä kansansa siihen sotaan, jota varten heidät on luotu. Epäkuolleiden johtaja, Oregon.

"Entä sinä, tahdotko sinä tuhota vai pelastaa tämän maailman?"

